

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1729/2020
02.12.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Вујица Петковић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Комуналац“ из Бабушнице, ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3104/2018 од 12.05.2020. године, у седници одржаној 02.12.2020. године донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3104/2018 од 12.05.2020. године којом је потврђена пресуда Основног суда у Пироту П1 32/18 од 10.10.2018. године у ставу другом и трећем изреке.

У осталом делу, ревизија тужиоца **ОДБАЦУЈЕ СЕ** као недозвољена.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пироту П1 32/18 од 10.10.2018. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи решење туженог број ... од 09.01.2018. године и тужилац врати на рад. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи решење туженог бр. ... од 16.03.2018. године и тужилац врати на рад на послове и радне задатке ... – ... и да га тужени пријави на обавезно социјално осигурање почев од 20.03.2018. године, као и да му тужени надокнади трошкове поступка. Ставом трећим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3104/2018 од 12.05.2020. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију тужиоца.

Испитујући побијану одлуку у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, док се на друге битне повреде одредаба парничног поступка ревизијом тужиоца одређено не указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на неодређено време, на радном месту ... – ... . Дана 28.12.2017. године један од запослених код туженог видео је тужиоца како из аутобуса регистарске ознаке ...-...-..., у својини туженог (којим је био задужен његов колега), истаче гориво у пластичну канту и носи га према огради туженог, да га је касније други запослени видео како канту са горивом уноси у своје путничко моторно возило, и када га је питао одакле му гориво тужилац је одговорио да су му исто дали ..., а што су они касније негирали. О наведеном догађају обавештен је непосредни руководиоца, па је покренут поступак утврђивања одговорности тужиоца. Решењем туженог од 09.01.2018. године тужилац је привремено удаљен са рада у периоду до три месеца, почев од 09.01.2018. године са правом на накнаду зараде у висини 1/3 од основне зараде. Истог дана, писаним упозорењем, тужилац је упозорен на постојање разлога за отказ уговора о раду, у коме је тужени описао радње тужиоца и навео повреде радне обавезе и непоштовање радне дисциплине које су му стављене на терет. Тужилац се изјаснио на упозорење, које тужени није прихватио као основано и решењем туженог од 16.03.2018. године, тужиоцу је отказан уговор о раду.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев, ценећи да је тужиоцу законито престао радни однос и да зато тужени није у обавези да тужиоца врати на рад.

Одредбом члана 179. став 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05...75/14), прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду који својом кривицом учини повреду радне обавезе и то, ако несавесно или немарно извршава радне обавезе (тачка 1) и ако учини другу повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду (тачка 5), док је чланом 179. став 3. тачка 8. истог закона прописано да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину и то, између осталог, ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Одредбом члана 72. став 3. Правилника о раду туженог од 31.12.2014. године, прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

По оцени Врховног касационог суда, тужилац је својом кривицом извршио повреду радне обавезе на тај начин што је 28.12.2017. године из аутобуса регистарске ознаке ...-...-..., који је у својини туженог, истакао гориво у пластичну канту и однео га према огради туженог предузећа, након чега је канту унео у своје путничко моторно

возило, то је правилан закључак нижестепених судова да је тужилац својом кривицом учинио повреду радне обавезе која му је стављена на терет, због чега нема услова за поништај решења туженог. Наиме, неопходан услов за постојање наведеног отказног разлога је кривица запосленог за предузету противправну радњу која представља биће повреде радне обавезе. Код утврђеног чињеничног стања да је након догађаја од 28.12.2017. године, када је један од запослених код туженог видео тужиоца како из аутобуса регистарске ознаке ...-...-... у својини туженог, истаче гориво у пластичну канту и носи га према огради туженог предузећа, након чега га је други запослени видео како канту са горивом уноси у своје путничко моторно возило, а када га је питао одакле му гориво, тужилац је одговорио да су му исто дали ..., што су они касније негирали, следи да код тужиоца постоји кривица која потврђује отказни разлог. Како је тужилац поступио противно правилима понашања која је прописао послодавац, јер је несавесно и немарно извршавао радне обавезе, као и нецелисходно и неодговорно користио средства рада, на тај начин што је имовину предузећа, гориво из аутобуса туженог отуђио и присвојио за сопствене потребе, те да је понашање тужиоца такво да не може да настави рад код туженог, по оцени Врховног касационог суда, правилан је закључак нижестепених судова да су се у радњама тужиоца стекла обележја повреде радне обавезе из члана 179. став 2. тачка 1. и 5. Закона о раду, као и непоштовања радне дисциплине из члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду, па му је оспореним решењем туженог од 16.03.2018. године законито престао радни однос. Пре отказа уговора о раду, тужени послодавац је тужиоца писаним путем упозорио на постојање разлога за отказ, у складу са обавезом из члана 180. Закона о раду. Како је тужиоцу законито престао радни однос, то нема основа да тужилац буде враћен на рад код туженог у смислу члана 191. Закона о раду. Стога су неосновани ревизијски наводи да је побијаном пресудом погрешно примењено материјално право.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Ревизија тужиоца није дозвољена у делу којим се побија другостепена пресуда у односу на решење туженог од 09.01.2018. године, којим је тужилац привремено удаљен са рада у трајању до 3 месеца, почев од 09.01.2018. године, јер је према члану 441. ЗПП ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић